

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 4280/2022

29.03.2023. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранислава Босиљковића и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Александар М. Квастек, адвокат из ..., против тужене Филолошке гимназије из Београда, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, ради поништаја решења о дисциплинској мери и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4546/21 од 19.04.2022. године, у седници већа одржаној 29.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4546/21 од 19.04.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4546/21 од 19.04.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1410/14 од 25.05.2021. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље да се поништи као незаконито решење директора туженог бр. .. од 11.06.2014. године и Школског одбора туженог бр. .. од 03.07.2014. године и обавезе тужени да јој за период од јуна 2014. године до новембра 2014. године исплати износ од 104.511,81 динар са законском затезном каматом почев од обуставе сваког појединачног месечног износа до исплате, како је ближе наведено у ставу другом изреке, и да за тужиљу уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, здравствено осигурање и доприносе за случај незапослености за период од 01.07.2014. године до 31.12.2014. године, по прописаним стопама на дан уплате доприноса. Обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове поступка у износу од 223.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4546/21 од 19.04.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена је наведена првостепена пресуда. Одбијени су захтеви тужиље и туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што

је предложила да се о ревизији одлучи применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије, према ставу 2. истог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Испитујући испуњеност услова прописаних одредбом члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је у виду имао садржину тражене судске заштите, садржину пресуда нижестепених судова донетих применом материјално права на утврђено чињенично стање и разлога на којима су засноване, као и садржину ревизије, па је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној.

Правноснажном пресудом одбијени су захтеви тужиље да се пониште решења туженог о изреченој дисциплинској мери новчане казне тужиљи и да се тужени обавезе да јој исплати наплаћене износе обуставом од зараде са законском затезном каматом и уплати доприносе, уз дате разлоге са којих је у поступку оцене законитости оспорених решења утврђено постојање законом прописаног основа, подобност чињеница на којима је заснован разлог за новчано кажњавање запослене и оцену о законитости спроведеног дисциплинског поступка у коме је запосленој изречена дисциплинска мера новчане казне. Ревизијом је предложено да се применом члана 404. ЗПП размотри правно питање повреде права на одбрану у дисциплинском поступку у чињеничној ситуацији када је од достављања закључка о покретању дисциплинског поступка са позивом запосленом да изнесе одбрану, па до јавне расправе, протекло мање од осам дана, сходно одредби члана 142. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97, 31/01). Реч је о одредби која упућује да се лицима која се позивају на усмену расправу мора оставити довољно времена да се припреме за расправу, односно позваним лицима остави, по правилу, осам дана од дана достављања позива до дана расправе. Имајући у виду утврђене околности случаја и чињенице да је тужиља позив за расправу у дисциплинском поступку примила 09.05.2014. године, да се позиву одазвала, одлагање није тражила и одбрану изнела на расправи одржаној 14.05.2014. године, другостепени суд је уз тумачење о природи индуктивног рока из наведене одредбе Закона о општем управном поступку, закључио да није основано истицање да је тужиљи повређено право на одбрану у дисциплинском поступку. Ревизијом се у суштини оспорава изнети закључак суда о процесном питању довољности рока за припрему одбране у дисциплинском поступку који је у односу на тужиљу спроведен, чему компаративна не може бити пресуда Управног суда донета у управном спору, у другачијој чињенично-правној ситуацији (тражено одлагање усмене јавне расправе у дисциплинском поступку) и пресуда Врховног касационог суда донета у статусном радном спору ради поништаја изречене мере престанка радног односа као најтеже санкције, у чињеничној ситуацији да је временски распон од покретања

дисциплинског поступка до одржане расправе у том поступку био краћи него што је то случај у дисциплинском поступку према тужиљи. У питању нису ни исте дисциплинске мере, ни истоветни ток дисциплинског поступка, а ни прописи применом којих су запосленима изричу мере престанка радног односа, односно тужиљи изречена дисциплинска мера новчане казне.

Према изнетом, у овој правној ствари није испуњен законски услов који би се односио на потребу уједначавања судске праксе. Такође, имајући у виду да су у образложењима пресуда нижестепених судова изнети правни разлози на којима су засноване у одговарајућој примени материјалног права, а да из навода ревизије не произлази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, као ни новог тумачења права, оцењено је да нема услова да се прихвати одлучивање о посебној ревизији.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом члана 404. ЗПП

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, овај суд је установио да ревизија није дозвољена.

Тужбом поднетом 18.07.2014. године, тужиља је поставила тужбени захтев да се пониште решења туженог о изреченој дисциплинској мери новчане казне, исплату новчаног износа и уплату доприноса. У тужби је означена вредност предмета спора 105.000,00 динара.

Предмет спора се на односи на заснивање, престанак или постојање радног односа, те ревизија тужиље није дозвољена у смислу члана 441. ЗПП. У општем режиму о дозвољености ревизије, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. С обзиром да у конкретном случају вредност предмета спора не прелази наведени ревизијски цензус, то ревизија тужене није дозвољена ни по цитираној одредби члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић